

Robert Luis Stivenson
OTETI
Roman

Preveo

MILAN MILETIĆ

Oteti

Kao sećanje na pustolovine Dejvida Balfura
godine 1751.

Kako je otet i odveden; njegova stradanja na
pustom ostrvu; njegovo putovanje kroz nego-
stoljubivo Pobrđe; njegovo poznanstvo s Ala-
nom Brekom Stjuartom i drugim ozloglašanim
jakobincima iz Pobrđa; zajedno sa svim onim
što je propatio u rukama svog strica, Ebeneze-
ra Balfura, lažno tako prozvanog

Prvo poglavlje

POLAZIM NA PUT DO ZAMKA ŠOS

Priču o svojim pustolovinama počecu od izvesnog jutra, na samom početku juna, godine Gospodnje 1751, kad sam poslednji put izvadio ključ iz vrata kuće svog oca. Sunce je počinjalo da obasjava vrhove brda dok sam se spuštao niz drum; a u času kad sam stigao čak do sveštenikove kuće, kosovi su zvižduali po baštenskim ljiljanima, a izmaglica koja je u svitanje lebдела po dolini počela je da se podiže i iščezava.

Gospodin Kempbel, sveštenik iz Esendina, čekao me je pored baštenske kapije, izvrstan čovek! Pitao me je da li sam doručkovao; i pošto je čuo da ni u čemu nisam oskudevao, uzeo mi je ruku u obe svoje i ljubazno je stavio pod svoju mišku.

„Pa, Dejvi, momče“, reče on, „poći ću s tobom do gaza, da te otpravim na put.“ I tako smo krenuli ćutke.

„Je l' ti žao što odlaziš iz Esendina?“ reče on posle izvesnog vremena.

„Ama, gospodine“, rekoh ja, „kad bih znao kud idem, ili šta će biti sa mnom, rekao bih vam iskreno. Esendin je zaista sjajno mesto i bio sam veoma srećan u njemu; ali, s druge strane nisam bio nigde drugde. Budući da su mi i otac i majka umrli, neću im biti ništa bliži u Esendinu nego u Kraljevini Mađarskoj i, pošteno govoreći, da sam pomislio da tamo kud idem imam veće šanse da mi bude bolje, pošao bih drage volje.“

„Zar?“ reče gospodin Kempbel. „Izvršno, Dejvi. Onda mi preostaje da ti saopštim o tvom imetku; to jest, onoliko koliko sam za to kadar. Kad ti je majka umrla, a otac (divan čovek,

hrišćanin) počeo da kopni bližeći se kraju, poverio mi je na brigu izvesno pismo, za koje je kazao da predstavlja tvoje nasleđstvo. 'Čim i ja odem', reče on, 'i kuća bude raščišćena i stvari raskršćene' (što je, Dejvi, sve i učinjeno), 'predajte mom dečaku ovo pismo u ruke i pošaljite ga u zamak Šos, nedaleko od Kramonda. To je mesto odakle potičem', reče on, 'i tamo mom dečaku priliči da se vrati. On je čvrst momak', reče tvoj otac, 'i dobar pešak; i ne sumnjam da će bezbedno stići, i da će živeti lepo tamo kud pođe.'"

„Zamak Šos!“ uzviknuh ja. „Šta moj siroti otac ima sa zamkom Šos?“

„Ma“, reče gospodin Kempbel, „ko to sa sigurnošću ume da kaže? Međutim, ime te porodice, Dejvi, dečake, ime je koje ti носиš – Balfura od Šosa; stare, čestite, ugledne kuće koja je, moćebiti u poslednje vreme u opadanju. Tvoj otac, isto tako, bio je učen čovek kako i priliči njegovom položaju; nijedan čovek nije tako lepo vodio školu; i nije se ponašao to jest govorio kao običan nastavnik; ali (kao što ćeš se i sam setiti) uvek sam imao zadovoljstvo da ga primim u svešteničkoj kući kad se okupljao obrazovan svet; a i oni iz mog domaćinstva, Kempbel iz Kilreneta, Kempbel iz Dansvajra, Kempbel iz Minča, i drugi, sve gospoda od velikog ugleda, uživali su u njegovom društvu. Na kraju, da sve elemente ove stvari stavim pred tebe, ovde je i pisani testament, naslovljen rukom našeg pokojnog brata.“

Pružio mi je pismo, adresovano ovim rečima: „Na ruke Ebenezeru Balfuru, blagorodnom, od Šosa, u zamku Šos, da uruči moj sin, Dejvid Balfur.“ Srce mi je lupalo od ove velike prilike koja se odjednom otvorila pred momkom od sedamnaest godina, sinom sirotog seoskog učitelja iz Foresta Etriškog.

„Gospodine Kempbele“, promucah ja, „a da ste na mom mestu, pošli biste?“

„Svakako“, reče sveštenik, „bez zaustavljanja. Momku, kršnom poput tebe, do Kramonda (koji je tik uz Edinburg) treba dva dana pešačenja. U najgorem slučaju, ako ti tvoji bliski rođaci (budući da ne sumnjam u to da su donekle tvoje krvi) zalupe vrata, bićeš kadar da prepešačiš dva dana u obrnutom

smeru i pokucaš na vrata sveštenečke kuće. Ipak, nadam se da će te lepo primiti, kao što ti je tvoj siroti otac predskazao i da ćeš, koliko mogu da naslutim, biti ugledan čovek u svoje vreme. I ovde mi, Dejvi, momče“, nastavi on, „savesť nalaže da ovaj rastanak učinim lepšim i da te upozorim da se čuvaš opasnosti ovog sveta.“

Ovde je pogledom tražio udobno mesto da sedne, poskočio na veliki kamen ispod breze pored puta, seo s neobično izduženom, ozbiljnom gornjom usnom, i kako nas je sunce sad obasjavalo između dva vrha, stavio svoju džepnu maramicu preko svog nakrivljenog šešira da se zaštiti. Tamo me je, potom, s podignutim kažiprstom, prvo podučio da se čuvam priličnog broja jeresi, prema kojima i inače nisam imao sklonosti, i saletao me da budem postojan u svojim molitvama i čitanju *Biblije*. Kad je s tim završio, skicirao je predstavu velike kuće u koju sam pošao, i kako treba da se ophodim prema ukućanima.

„Budi umestan, Dejvi, u nematerijalnim stvarima“, reče on. „Imaj na umu da, iako si plemenitog roda, imaš seosko poreklo. Nemoj da nas osramotiš, Dejvi, nemoj da nas osramotiš! U toj velikoj, nepreglednoj kući, sa svim tim sluškinjama, i gore i dole, pokaži se kao primeran, pažljiv, hitar u razumevanju i spor u govoru kao i svi. A što se tiče gospodara – zapamti da je on gospodar; ništa drugo: čast onome kome pripada. Zadovoljstvo je pokoravati se gospodaru; ili bi tako trebalo da bude, kad si mlad.“

„Pa, gospodine“, rekoh ja, „može biti; i obećavam da ću se truditi da bude tako.“

„Ama, veoma dobro rečeno“, uzvрати gospodin Kempbel, usrdno. „A sad da pređemo na ono materijalno, to jest (da završimo) s nematerijalnim. Ovde imam paketić u kojem se nalaze četiri stvari.“ Uz te reči, on ga, i to s izvesnim velikim naporom, izvuče iz unutrašnjeg džepa. „Od ove četiri stvari, prva ti pripada po zakonu: nevelik svežanj novca za očeve knjige i imetak, koje sam otkupio (kao što sam otpočetka objasnio) s namerom da ih preprodam kao dodatak prihodu novom učitelju. Preostale tri su pokloni koje bismo gospođa Kempbel i ja

voleli da prihvatiš. Prva stvar, koja je ovalna, verovatno će ti se najviše svideti na prvi pogled; ali, o, Dejvi, momče, to je samo kap u moru; pomoći će ti samo nakratko i iščeznuće kao jutro. Druga stvar, koja je pljosnata i pravougaona i ispisana s gornje strane, biće uz tebe celog života, poput valjanog štofa za drum i mekanog jastuka za glavu kad si bolestan. A što se tiče poslednje, koja je kockasta, ona će ti, to je moja usrdna želja, pokazati put u bolju zemlju.“

Na te reči on ustade, skinu šešir, i izvesno kratko vreme naglas se, i to vatreno, pomoli za mladog čoveka koji odlazi u svet; onda me odjednom uze u naručje i zagrli me veoma čvrsto; potom me uhvati, ispruženim rukama, gledajući me licem do kraja ispunjenim tugom; a onda zajecavši i doviknuvši mi zbogom, pođe natrag putem kojim smo došli i to pomalo trčeći. Nekome bi možda bilo smešno; ali meni nije bilo do smeha. Gledao sam ga sve dok je bio u vidokrugu; i uopšte nije usporavao i nijednom se nije okrenuo. Tad mi je sinulo da je to sve bila tuga zbog mog odlaska; i savest me je u početku pritiskala teško i nepopustljivo, jer sam, sa svoje strane, bio više nego razdragan zbog odvajanja od te tihe seoske sredine i odlaska u veliko, užurbano zdanje, među bogato i ugledno plemstvo mog imena i moje krvi.

„Dejvi, Dejvi“, pomislih ja, „zar je neko video takvu krajnju nezahvalnost? Možeš li da zaboraviš stare strasti i stare prijatelje na sam pomen imena? Fuj, fuj, sram te bilo.“

I seo sam na kamen s kojeg čestiti čovek samo što je ustao i otvorio paket da ispitam prirodu poklona. U pogledu onog što je nazvao kockastim, nisam imao naročitih nepoznanica; dabome, bila je to mala *Biblija*, namenjena za nošenje u unutrašnjosti ogrtača. To što je nazvao ovalnim, shvatio sam da je novčić od jednog šilinga; i treća stvar, koja je onako čudesno trebalo da mi pomogne i kad sam zdrav i kad sam bolestan, u sve dane dok sam živ, bio je komadić grubog žućkastog papira, na kojem je, crvenim mastilom, stajalo ovako:

„Kako napraviti ljiljanovu vodicu. – Uzeti cvetove ljiljana, pustiti da odstoje u suvarcu i piti kašiku-dve kad

se ukaže prilika. Vraća moć govora onemelima. Dobra je protiv kostobolje; donosi utehu i jača pamćenje; cvetove metnuti u staklenu posudu, dobro zatvoriti, i ostaviti u mravinjak mesec dana, potom izvaditi, pa ćete se uveriti da su cvetovi pustili sok, koji treba držati u bočici; odličan je, bio čovek zdrav ili bolestan, i to bez razlike kod muškaraca ili žena.“

A potom je rukom samog sveštenika dodato:

„Isto i kod ušinuća, utrljavati; a kod grčeva u stomaku, veliku kašiku na jedan sat.“

Dabome, ovo me je nasmejalo; ali bio je to pre bojažljiv smeh; potom sam razdragano okačio naramak o kraj motke i pošao preko gaza uzbrdo drugom stranom, i tek kad sam izbio na zeleni drum koji je svom širinom prolazio vresištem, bacio sam poslednji pogled na Kirk Esendin, na stabla oko sveštenečke kuće i velike oskoruše u crkvenom dvorištu, gde su ležali moj otac i moja majka.

Drugo poglavlje

BLIŽIM SE KRAJU PUTA

Drugog dana, poslepodne, stigavši na vrh brda, ugledao sam kako ceo predeo ponire preda mnom u pravcu mora; i nasred ovog spusta, na dugačkom grebenu, grad Edinburg pušio se kao peć. Na zamku se vijorila zastava i brodovi su se kretali ili su ležali ukotvljeni u rukavcu; i jedne i druge, koliko god da su bili daleko, mogao sam jasno da raspoznam; i od njih mi je moje seosko srce iskočilo u usta.

Odmah potom, došao sam do kuće u kojoj je živeo pastir i obavestio se o pravcu koji manje-više vodi prema okolini Kramonda; i tako me je, od jednog mesta do drugog, vodio moj put zapadno od prestonice, prema Kolintonu, sve dok nisam izbio na drum za Glazgov. A tamo sam, na svoje veliko zadovoljstvo i iznenađenje, ugledao puk kako maršira uz svirala, ne kasneći nijednim korakom; na jednom kraju stari general zapurenog lica na sivom konju, na drugom družina grenadira, sa svojim papskim kapama. Životni ponos kao da mi se uselio u glavu na prizor crvenih mundira i zvuk te vesele melodije.

Nešto dalje obavestio sam se o tome da se nalazim u parohiji Kramond, pa sam u svojim raspitivanjima počeo da navodim zamak Šos. Bila je to reč od koje kao da su se prepadali oni kod kojih sam se raspitivao za pravac. U početku sam mislio da su se jednostavnost moje pojave, po mom seoskom običaju, kao i sva ta prašina s druma, razilazile s veličinom zdanja u koje sam naumio. Međutim, posle dvoje, ili možda troje, koji su

mi uputili istovetan pogled i istovetan odgovor, u glavi mi se rodila misao o tome da ima nečeg čudnovatog u vezi sa samim Šosom.

Kako bih se oslobodio ove zebnje, promenio sam način na koji sam se raspitivao; i pošto sam primetio izvesnog čestitog čoveka kako mi prilazi putem na rudi svojih taljiga, upitao sam ga da li je uopšte čuo da se priča o zdanju koje nazivaju zamak Šos.

On zaustavi svoje taljige i pogleda me, isto kao i drugi.

„Aha“, reče on. „A što?“

„Je l' to veliko zdanje?“ upitah ja.

„Bez sumnje“, reče on. „Zdanje je veliko, baš veliko.“

„Aha“, rekoah ja, „a svet u njemu?“

„Svet?“ reče on. „Jesi li pošasaveo? Neima sveta tamo – a da se zove svet.“

„Šta?“ rekoah ja, „ni gospodina Ebenezera?“

„O, da“, reče čovek, „gospodara ima, dabome, ako je on taj koga tražiš? Kojim poslom, čoveče?“

„Došao sam na pomisao da ću tamo dobiti službu“, rekoah ja, izgledajući što sam skromnije umeo.

„Šta?“ reče čovek iz taljiga, tako ostrim glasom da mu se i konj prenuo; a potom: „Ama, čoveče“, nastavi on, „nije moja stvar, ali izgledaš mi kao pristojan momak; i ako mene pitaš, drži se podalje od tog Šosa.“

Sledeća osoba na koju sam naišao bio je gizdav čovečuljak s predivnom belom perikom, za koga sam shvatio da je berberin na svom obilasku parohije; i znajući dobro da je svaki berberin veliki brbljivac, pitao sam ga bez uvijanja kakva je vrsta čoveka gospodin Balfur iz Šosa.

„Uhu, hu“, reče berberin, „nije nikakva vrsta čoveka, ni pošto nije nikakva vrsta čoveka“, i izokola počeo da se raspituje za moje zanimanje; međutim, u tome sam mu bio više nego ravan i on nastavi put do sledeće mušterije, ništa pametniji nego kad se pojavio.

Nisam u stanju da valjano opišem udarac koji je ovo zadalo mojoj uobrazilji. Što su otkrića postajala nedostojnija, to su

mi se manje svidala, jer su ostavljala prevelik prostor za maštanje. Kakva je to vrsta zdanja od ugleda bila da su se svi parohijani tresli i bečili oči na pitanje za put do njega? Ili kakva je to vrsta čoveka da se zao glas o njemu tako pronosio okolinom? Kad bih za sat vremena pešačenja mogao da stignem natrag u Esendin, svoju pustolovinu okončao bih tad i na tom mestu, i vratio se gospodinu Kempbelu. Ali kad sam već ovako daleko odmakao, najobičniji stid ne bi mi dozvolio da odstupim dok stvar ne izvedem na čistac; bio sam obavezan da iz čistog samopoštovanja nastavim; i koliko god mi se malo dopadao zvuk onoga što sam čuo i koliko god da sam sporo napredovao, ipak sam nastavio da se raspitujem za put i ipak sam odmicao dalje.

Bližio se suton kad sam naišao na stasitu, crnu ženu kiselog lica kako mi prilazi, s mukom se spuštajući nizbrdo; i, kad sam postavio uobičajeno pitanje, ona se naglo okrenula, pošla sa mnom natrag do vrha s kojeg samo što se spustila i pokazala mi na veliku hrpu zdanja koja su potpuno gola stajala usred zelenila, u dnu sledeće doline. Predeo u okolini bio je prijatan, protežući se u niskim brežuljcima, prijatno prošaran vodama i šumama, a usevi su, kako mi je izgledalo, bili čudesno lepi; međutim, samo zdanje izgledalo je kao nekakva ruševina; nikakav put nije vodio do tamo; nikakav dim nije se pušio ni iz jednog dimnjaka; i nije bilo ničeg da podseća na vrt. Srce mi je potonulo. „To!“ uzviknuh ja.

Ženino lice razjari se od neobuzdanog gneva. „To je zamak Šos!“ uzviknu ona. „Zidan na krvi; krv je zaustavila zidanje; krv će ga i srušiti. Pazi ovamo!“ uzviknu ona ponovo: „Pljujem ja na zemlju na kojoj stoji! Crn će mu biti kraj! Ako vidiš gospodara, kaži mu šta si čuo; kaži mu da ovo znači da je Dženet Kluston hiljadu dvesta devetnaest puta proklela i njega i njegov dom, hleb i štale, sluge, goste i gospodara, ženu, gospođu ili gospođicu – crn, crn nek im bude kraj!“

A žena, čiji je glas poleteo uvis do nekakve vrste natprirodne popevke, okrenu se skokom i iščeznu. Stajao sam tamo gde me je napustila, narogušen. U to vreme narod je i dalje verovao u veštice i drhtao pred kletvom; a ova mi je, došavši taman kad

O DELU

Središnja tema romana *Oteti* je prevlast dobra nad zlom, uz nekoliko sporednih tema kao varijacija na ovu središnju. Dejvid i Alan, premda u gotovo svemu sušta suprotnost jedan drugom, predstavljaju dobro, nasuprot Ebenezeru, kapetanu Hozisonu i Crvenoj Lisici koji predstavljaju zlo. Roman je, u pravom smislu, pikarski, premda je glavni junak više naivan nego pronicljiv. Dok je Dejvid naivan, Alan je prikazan jednom nogom s one strane zakona, ali i kao veoma snalažljiv i iskusan, pri čemu nije isključeno da je možda upravo on glavni junak romana. S druge strane, uz to što Stivenson na trenutke briljira svojim osobenim humorom, roman izuzetno raskošno dočarava škotsko selo, ljude i prirodu.

U ovom ostvarenju autor slika dve strane škotske duše, koje se ogledaju u političkom razmimoilaženju – gorštačku, jakobinsku stranu, i ravničarsku, vigovsku stranu. Čitaocu je odmah jasno da je Gorštacima miliji škotski nacionalizam, pa su stoga u romanu prikazani kao surovi i gordi ratnici, strasni, romantični i duboko odani svojim klanovima i Škotskoj stvari, to jest Stjuartima. Ne jednom u romanu Alan Brek ističe da nosi kraljevsko prezime – Stjuart. Odani mehanizmu klanova, oni ostaju nepoverljivi prema engleskom, nametnutom, zakonskom sistemu. Pritom je jasno da je Alan Brek arhetip Gorštaka. Nasuprot njima, Ravničari su prikazani kao pragmatični i materijalistični, odani kralju Džordžu II iz Kuće Hanovera i njegovoj vladi u Engleskoj. Ko što je za Alana jasno da je arhetip Gorštka, tako je odmah jasno da je Dejvid Balfur arhetip Ravničara.

Autor se postarao da pojasni da linija između ove dve suprotnosti nije oštra nego je često nejasna i prelazi na drugu stranu. Na primer, gospodin Kempbel, poreklom Gorštak, podučava Dejvida

da bude vigovac i odan monarhiji Kuće Hanovera; a Kolin Kempbel iz Glenura, sakupljač rente za račun kralja, iako poreklom Gorštak, drži stranu monarhiji. A opet, sam Dejvid Balfur, pod Alanim uticajem, pokazuje razumevanje za gorštačko plemstvo, potom gospodin Rankilor, obazrivi advokat iz ravničarskog društva, daje sve od sebe da pomogne Alanu da umakne. Stivenson posebno naglašava da vrline Gorštaka i Ravničara, jakobinaca i vigovaca, katolika i protestanata, nisu razdvojene nego pokretne i isprepletane strane škotske duše. Ali, opet, treba biti pošten pa kazati da je u romanu engleski uticaj na kulturu Gorštaka prikazan kao ugnjetački i kolonijalan, jer čitalac primećuje da je zabranjeno nošenje čak i tradicionalne nošnje, pa su iz protesta mnogi izabrali da pre idu polugoli nego da se oblače po engleskoj modi: „Budući da je, posle pobune, gorštačka nošnja bila zabranjena zakonom, a ljudi osuđeni na ravničarske običaje, koje uopšte nisu voleli, bilo je neobično videti raznolikost njihovog poretka. Neki su bili goli, izuzev tek prebačene kabanice ili kaputa, a pantalone su na zadnjicama nosili kao bespotreban teret: neki su pravili imitacije kariranog sukna s nevelikim, donekle raznobojnim štraftama, zakrpljenog poput bapske suknje; drugi su, opet, ipak nosili gorštačke suknje, tako što su stavljali nekoliko kopči između nogu i na taj način ih preoblikovali u pantalone, poput holandskih. Sve te prepravke bile su predmet proganjanja i kažnjavanja, jer zakon se surovo primenjivao, u nadi da će slomiti duh klana; ali na tom dalekom ostrvu, okruženom morem, bilo je tek nekoliko njih da iznose pritužbe, a još manje onih da pričaju priče.“

Oteti je i priča o prijateljstvu Dejvida i Alana, pri čemu se kroz ceo roman terazije ovog prijateljstva istančano premeštaju s jednog kraja na drugi. Na brodu Dejvid spasava Alana tako što ga na vreme upozorava na plan kapetana Hozisona da ga ubije, potom u borbi nadomak kabine, i jedan i drugi, hrabrim držanjem, spasavaju živote jedan drugom. Nadalje, kroz mnogo epizoda, njihovo prijateljstvo neprestano je na ispitu, čas Alan mora da pređe preko Dejvidove nesmotrenosti, čas je Dejvid prinuđen da proguta svoj ponos: «Ni ja ni ti nećemo popraviti jedan drugog – to je sva istina! Ostaje nam samo da podnosimo i oprostimo, moj Alane...“

Na drugoj strani, novac, pohlepa i životne udobnosti koje iz toga slede, značajna su strana romana. Ebenezer prodaje Dejvida

Hozisonu za dvadeset funti, a Hozison namerava da zaradi preprodajući Dejvida u roblje, po prispeću u kolonije, to jest, u Ameriku. Ovde čitalac može da se priseti biblijske priče o Judi koji Isusa prodaje za trideset srebrnjaka. Ali na kraju, Alan poravnava stvar pregovarajući o iznosu, premda ne i o profitu, koji Ebenezer treba da isplati bilo da Dejvid bude vraćen, bilo da bude ubijen. Ali u romanu ima i drugih predstava pohlepe, na primer, slepi razbojnik, potom vodič, koji obojica nastoje da orobe Dejvida, i na taj način autor simbolički opominje na preteran materijalistički poriv.

Oteti je prepun suprotstavljanja vigovskog materijalizma romantičnom gorštačkom pristupu novcu, premda ni ovde oštra linija ne može da se povuče. Svakako pada u oči da Gorštaci plaćaju dve rente, jednu kralju Džordžu II, drugu, zbog koje su i osiromašili, premda od svoje volje, za pomoć Arđšilu, svom prog-nanom vođi klana.

Stivenson je roman prvo objavio u *Časopisu za mlad svet*, u nastavcima, od maja do juna 1886. godine. Mnogi od likova u romanu su stvarne ličnosti Škotskog ustanka iz 1752. godine, među njima najvažniji svakako Alan Brek Stjuart. U izvesnom smislu, to je verzija ubistva u Apinu iz vizure jakobinaca. Roman je stekao veliki broj obožavalaca, između ostalog o njemu su se veoma pohvalno izjašnjavali Henri Džejms, Marsel Prust, Horhe Luis Borhes, Italo Kalvino, Šejmas Hini.

M. M.

SADRŽAJ

Posveta	7
Polazim na put do zamka Šos	9
Bližim se kraju puta	14
Upoznajem se sa stricem	20
Izlažem se ogromnoj opasnosti u zamku Šos	28
Odlazim u Kvinsferi	36
Šta se dogodilo u Kvinsferiju	43
Odlazim na more na brigantinu „Kovenant“ iz Dajzarta	49
Kabina	57
Čovek sa zlatnim pojasom	62
Opsada kabine	71
Kapetan se povinuje	78
Saznajem za „Crvenu Lisicu“	83
Propast brigantina	92
Ostrvce	98
Momak sa zlatnim dugmetom: Preko ostrva Mol	107
Momak sa zlatnim dugmetom: Preko Morvena	115
Smrt Crvene Lisice	123
Razgovaram s Alanom u Letermorskoj šumi	129
Kuća straha	137
Kroz vresište: Stene	144
Kroz vresište: Litica Korinaki	153
Kroz vresište: Pustopoljina	160
Klunijeva krletka	168
Kroz vresište: Prepirka	177
U Balkuhideru	188

Na slobodu: Prolazimo reku Fort	195
Pojavljujem se kod gospodina Rankilora	206
Polazim da zatražim svoje nasledstvo	214
Stupam u svoje kraljevstvo	222
Zbogom	229
Milan Miletić: <i>O delu</i>	235